

Zdráva buď, Královno nebe, andělů sbory ctí tebe, zdráva buď, nebeská bráno, z níž světu světlo je dáno.
Plesej, Panno oslavená, nade všechny vyvolená, zdráva buď, Panno přecistá, přimluv se za nás u Krista.

15. srpna : Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. Do nebe vchází Maria
tak jako slunce zářící,
jako jitřenka třpytivá
podobná krásou měsíci

2. Královna světa spanilá
dnes na trůn slávy vstoupila
blíž k Synu, jehož matkou jest
a jenž je dřív než světlo hvězd

3. Vzata nad kůry andělské
nad všechny tvory nebeské,
jediná cenou zásluh svých
předčí sbor svatých veškerých

4. Toho, jež v lůně nosila
a do jesliček vložila,
vidí ve slávě Otcově,
že nad vším světem panuje

5. Ty, Panno panen vznešená,
oroduj za nás u Syna,
vždyť skrze tebe přišel k nám
by mohl nám dát sebe sám

6. Buď chvála Otcí se Synem
i s Duchem Utěшитelem,
že poctili tě větší ctí,
než všechny lidské bytosti.

(český překlad latinského hymnu „Aurora velet fúlgida“)

Obraz Nanebevzetí Panny Marie na předním oltáři v presbytáři proboštského chrámu v Jindřichově Hradci je dílem českého malíře **Viléma Kandlera** (narozen 28.2.1816 v Chrastavě- zemřel 18.5.1896 v Praze). Zhotovení tohoto oltářního obrazu jistě nebyla jednoduchá záležitost, vždyť je vysoký 3,90 m a široký 1,96 metru. Tehdejší kostelník proboštského chrámu Vojtěch Albrecht si zapisoval různé události (zápisky kostelníka Albrechta jsou uloženy ve Státním oblastním archivu v jindřichohradeckém zámku v archivním fondu Velkostatek Jindř. Hradec) a tak v **roce 1856**, kromě jiného, také zapsal, že od 14.7.1856 probíhalo malování proboštského chrámu a pak pokračoval: „13. září byl velký kostel zas v pořádku, navečer téhož dne se táhl nový velký obraz nahoru, avšak pro tmou nemohli ho dobře zavěsit, tak zůstal viset na provaze, jen aby tapicír mohl dělat a tak dělal celou noc a ráno to dodělali tesaři co měli ještě k dílu, pak se musel začít strojit velký oltář, aby do 8 hodin bylo vše v pořádku“ (poznámka: nejedná se však o ten oltář, který zde stojí nyní, neboť ten zhotovil třeboňský truhlář Václav Racháč až v roce 1861). Kostelník Albrecht pak píše o následujícím dnu 14.září, svátku Jména Panny Marie, kdy v 8 hodin vyšel průvod s Nejsvětější svátostí z kostela sv. Jakuba do proboštského chrámu, zde probošt Petr Weeber posvětil nový mariánský oltář ve Špulířské kapli, pak měl pontifikální mši svatou a po ní kázání „...po kázání světil se obraz velkého oltáře, po svěcení oltáře měl P. Claudius slavnou velkou mši sv., P. Matoušek, P. Mallena a P. Novotný (poznámka: P.Štěpán Claudius, první historiograf města Jindřichova Hradce, byl vážený kaplan-senior, ostatní jmenovaní kněží byli kaplani) mu asistovali a milost pán probošt mu presidiroval seděl na seslíku v pluviiálu a páni majstři Temsch a František Lidmanský (pozn.: jedná se o bohoslovce, Temsch měl primici v probošt. chrámu v roce 1857, Lidmanský v roce 1858) mu asistovali, druží p.p. páteři seděli u oltáře na stolicích, slavnost se skončila Te Deum laudamus“. Podobně toto popisuje také kněz jubilar P. Štěpán Claudius ani ne rok před svojí smrtí (+ 20.5.1857 ve věku 80 let, když kaplanem byl ve svém rodném J. Hradci 56 let) ve své krátké vzpomínce nazvané „Neuhaus im Jahre 1856“: „...přání po novém obraze na hlavním oltáři ozývalo se ještě hlasitěji a naléhavěji, když starý obraz již dlouho velmi poškozený, se do jisté míry ukázal zcela zničený, takže musel být zastřen rouškou. V nadějném očekávání povolení byl konečně objednan oltářní obraz Nanebevzetí Panny Marie a nařízena jemu odpovídající výzdoba a kostel vždy v novém směru pozměněn. V Praze, kde bylo nejpečlivěji vše provedeno, dodána výzdoba, rám a draperie z červeného sametu bohatě zlatem lemovaná, také pan Vilém Kandler se svým obrazem přijel a ihned započato s instalací. 13.září 1856 právě před klekáním byl obraz vytažen do výše, leč ještě bylo práce na celou noc až do ranního světla, než celý oltář byl sestaven. Za obraz dostal malíř 900 zlatých 10 krejcarů“. Potom P. Claudius v podstatě shodně s kostelníkem Albrechtem popisuje dění v následující den 14.9. s tím, že „...hlavní mši sloužil jubilar - Josef Štěpán Claudius s celým hradeckým kněžstvem a čtyřmi členy konventu františkánského, asistoval při ní pan probošt, ten pak udělil pontifikální požehnání a slavnost se uzavřela zapěním „Te Deum laudamus“.

Panno Maria, Královno nanebevzatá, prosíme:– oroduj za nás a přimlouvej se za naši farnost !

K.B.